

Verő László 1940 – 2025

Verő László, akit még üdvözlünk szeptemberben *Magyar Geofizika* „Tisztelet az éveknél” rovatában, életének 85. évében, szeptember 24-én Pilisvörösváron elhunyt.

Verő László, az Eötvös Loránd Geofizikai Intézet (ELGI) volt megbízott igazgatója, majd tudományos igazgatóhelyettese, évtizedeken át kollegánk és jó barátunk volt.

1940-ben született Sopronban a neves kohászprofesszor és akadémikus, Verő József három fiából a középsőként. Iskoláinak elvégzése után az Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Karának geofizikusképzésére vették fel, ahol évfolyamtársa és barátja lett többek között Meskó Attilának, a Magyar Tudományos Akadémia későbbi főtárhelyettesének is.

Az egyetemi évek alatt a kis évfolyam, összesen 7 hallgató, egy jó baráti társasággá kovácsolódott össze. Laci gyakran járta a főváros környéki hegyeket, vagy a Börzsönyt Meskó Attilával és Bodoky Tamással hármassal. Szeretett kirándulni, sőt egy télen megépítették, laboratóriumi mérőpárjával, Tamással együtt egy balatoni vitorlášajó 1:8-as kicsinyítésű modellét is, majd aztán a következő nyári gyakorlaton, amelyet a tihanyi obszervatóriumban töltöttek, a Balatonon is kipróbálták.

1964-ben okleveles geofizikusként diplomáját jeles eredménnyel védte meg – és talán nem érdektelen, hogy bár elsősorban geoelektromos szakemberként ismertük, de szakdolgozata gravitációs tárgyú volt.

Az egyetem elvégzése után az Eötvös Loránd Geofizikai Intézet lett első és egyetlen munkahelye. Mint az Intézetbe belépő fiatal geofizikusok általában, ő is terepre került, munkáját az Abony környéki geoelektromos kutatások terepi észlelőjeként kezdte. Itt a terepi csoportnál ismerkedett meg későbbi feleségével, Emesével, akivel két gyermekük született.

Terepi észlelőitől kutatási témavezetőig számos munkakörben dolgozott, három évtized alatt végig járta a teljes intézeti ranglétrát: gyakornok – tudományos segédmunkatárs – tudományos munkatárs – csoportvezető – laboratóriumvezető – tudományos főmunkatárs – osztályvezető – főosztályvezető – igazgatóhelyettes és megbízott igazgatói munkakörökben tevékenykedett. Az Intézet képviselőjeként Irakban (1975), majd ösztöndíjjal Kanadában (1980), a Torontói Egyetemen is eltöltött egy-egy évet.

1990-ben a Geoelektromos és Gravitációs Főosztály vezetője lett, ami egyben igazgató helyettesi rangot is jelentett, 1994 első felében négy hónapon át, az Intézet megbízott igazgatója volt, majd 2003-ig, nyugdíjba vonulásáig az Intézet tudományos igazgatóhelyettesi tisztét töltötte be.

Sokféle területen elért eredményei közül a legfontosabbakat felsorolva a következőket emelhetjük ki: földtudományi szempontból fontos volt az Alföld mélyszerkezetében számos új részlet feltárása, mint például a Makói-árok 5000 m-t meghaladó mélységének meghatározása, jelentős volt a közepes mélységek geoelektromos kutatásához szükséges műszerek megteremtése, a gerjesztett polarizációs módszer bevezetése és fejlesztése, mint például a Mátrában végzett mérések földtani értelmezésének megalapozása. Más, a nevéhez fűződő területen jelentős volt a Marquardt-algoritmus használatba vétele, a műszerexport fel-futtatása, és az intézeti minőségbiztosítási rendszer bevezetése is.

Verő László
1940 – 2025

Magas színvonalú előadásokat tarott hazai és nemzetközi rendezvényeken, valamint szakcikkek hosszú sorát publikálta. Egy geofizikus technikus tankönyv egyik szerzője volt, oktatott a Budapesti Műszaki Egyetemen és a Miskolci Egyetemen, számos alkalommal volt konzulense végzős hallgatóknak. Publikációi főleg hazai folyóiratokban, könyvekben jelentek meg, de társszerzője egy, az Egyesült Államokban és egy Németországban kiadott könyv egy-egy fejezetének is. Számos kollégájának segítette fordítással munkájuk publikálását, valamint lefordított gimnáziumi tankönyvet és gazdaságtudományi könyvet is.

Kimagasló angol nyelvtudására Draskovits Pál így emlékszik vissza:

„Ezt a nyelvet itthon sajátította el, nem is akármilyen szinten. A már említett kanadai ösztöndíj kapcsán a jelentkezése után behívták a kanadai nagykövetségre, hogy felmérjék, nyelvtudása megfelelő szintű-e ahhoz, hogy egy-éves ösztöndíjas kutatása eredményes legyen. Laci a meghallgatás legelején mondta, hogy nincs állami nyelvvizsgálója. A kanadaiak erre azt válaszolták, hogy őket nem a nyelvvizsga-bizonyítvány érdekli, hanem a nyelvtudás. Nem tudom, mennyi beszélgetés után a nyelvismeretét megfelelőnek találták. Az egyéves kanadai tartózkodása alatt ez természetesen csak tovább tökéletesedett.

Később, a nyolcvanas évek elején már kezdett nevéssé válni, hogy magas szintű nyelvtudása van, nyelvviz-

gája viszont nincs, ezért az ELGI beírta egy intenzív angol nyelvtanfolyamra (velem együtt, ezért azt hiszem, az alábbiakat csak én mondhatom el). Az intenzív nyelvtanfolyam másfél hónapig tartott (ezalatt mentesültünk az intézeti munkavégzés alól): délelőttönként 5 óra nyelvtanulás, nyelvtan, magnóhallgatás, beszélgetés, újságok fordítása stb., délután pedig a kapott házi feladatok elvégzése. A nyelviskola javára írandó, hogy a beadott munkáinkat egy-két nap múlva kijavítva visszakaptuk. Az első napokban a tanárnök mindenkiel beszélgetett egy kicsit, hogy felmérje az egyes »diákok« nyelvtudásának szintjét és a motivációt, hogy miért is jelentkeztek a tanfolyamra. Körülbelül az első héten megkérdezte tőle a tanárnök: maga minek jár ide? Következő héten ezt még azzal fokozta, hogy felsóhajtott: ha nekem egyszer olyan kiejtésem lenne, mint magának!

A nyelvvizsgát persze sikeresen (és azt hiszem, könnyed ujjgyakorlatként) tette le. Én is, persze százalékosan Lacitól jóval elmaradva. Néhányszor, amikor angol nyelvű előadásra készültem vagy angol nyelven írtam valamilyen cikket, megkértem, hogy nézze át a szövegemet, és amit kell, javítsa ki. Ezt néha azonnal megtette, néha pedig azzal élcelődött, hogy »ugyan minek, hiszen azonos szintű nyelvvizsgánk van«. Persze, a javítást mindig elvégezte.”

A Magyar Geofizikusok Egyesületének (MGE) 1964 óta tagja. Amikor 1990-ben az egyesületi alapszabály megújítása során bevezették a hároméves alelnök-elnök-alelnöki ciklust, őt választották az első alelnöknek, és így ő volt az első, aki egy teljes ciklust végig szolgált. Elnöki ciklusa után még két hároméves ciklusban látta el az általános titkári feladatokat. Megalakulása óta résztvevője, majd vezetője is volt a határon túli magyar földtudományi szakemberek bevonásával szakmai találkozókat szervező HUNGEO-nak. A nyolcvanas években az olyan nagy nemzetközi szakmai szervezetekbe is belépett, mint az European Association

of Exploration Geophysicists (EAEG) és a Society of Exploration Geophysicists (SEG). Az EAEG majd ennek átalakulása után a Euroean Association of Geoscientists and Engineers (EAGE) vezetőségében két cikluson (6 év) át képviselte a közép-európai régiót, mint a szakmai programokért felelős vezetőségi tag. Nagy érdeme, hogy ez alatt elérte, hogy az egyik szakmai kitüntetést Eötvös Lorándról nevezzék el. Hivatali ideje alatt kapcsolatainak felhasználásával önzetlenül segítette munkatársainak a nemzetközi fórumokon előadásokkal, cikkekkel történő megjelenését.

Pályája során a következő elismerésekben részesült:

- A „Kiváló Ifjú Mérnök” műszerfejlesztő tevékenységéért
- A Központi Földtani Hivatal (KFH) „Elnöki dicséret”-e a földtani kutatásokban való részvételéért
- A KFH „Földtani Kutatás Kiváló Dolgozója” kitüntetés földtani eredményeiért
- Az EAGE „Record of Appreciation” az EAGE-ben végzett munkájáért
- Az ELGI „Pro Geophysica”-emlékérem
- Az MGE „Renner János”-emlékérem egyesületi tevékenységéért
- MTESZ-emlékérem
- MTESZ-díj

Verő Laciban a kiváló szakember mellett jóakarátú, gerinces embert, vezetői allűrök nélküli vezetőt, a szakmán kívül is széles tájékozottsággal bíró nagyon kedves kollégát és barátot veszítettünk. Hiányát még sokáig érezni fogjuk.

Kedves Laci nyugodjál békében!

*Draskovits Pál, Bodoky Tamás
és volt évfolyamtársai,
Albu István, Czifra Ferenc és Simon András*